

DIRECTIVE

DIRECTIVA (UE) 2018/1673 A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 23 octombrie 2018

privind combaterea prin măsuri de drept penal a spălării banilor

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 83 alineatul (1),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽¹⁾,

întrucât:

- (1) Spălarea banilor și finanțarea terorismului și a criminalității organizate legată de spălarea banilor rămân probleme semnificative la nivelul Uniunii, afectând astfel integritatea, stabilitatea și reputația sectorului financiar și amenințând piața internă și securitatea internă a Uniunii. Pentru a rezolva aceste probleme și pentru a completa și consolida aplicarea Directivei (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁾, prezenta directivă are ca obiectiv combaterea prin măsuri de drept penal a spălării banilor, permițând o cooperare transfrontalieră mai eficientă și mai rapidă între autoritățile competente.
- (2) Măsurile adoptate exclusiv la nivel național sau chiar la nivelul Uniunii, fără luarea în considerare a coordonării și cooperării internaționale, ar produce efecte foarte limitate. Prin urmare, măsurile adoptate de Uniune în vederea combaterii spălării banilor ar trebui să fie compatibile cu alte acțiuni întreprinse în forurile internaționale și cel puțin la fel de stricte ca acestea.
- (3) Acțiunea Uniunii ar trebui să țină seama în continuare în mod special de recomandările Grupului de Acțiune Financiară Internațională (GAFI) și de instrumentele altor organizații și organisme internaționale active în lupta împotriva spălării banilor și finanțării terorismului. Actele juridice relevante ale Uniunii ar trebui, după caz, să fie aliniate în continuare la Standardele internaționale privind combaterea spălării banilor, a finanțării terorismului și a proliferării adoptate de GAFI în februarie 2012 (denumite în continuare „recomandările revizuite ale GAFI”). În calitate de semnatară a Convenției Consiliului Europei privind spălarea, descoperirea, sechestrarea și confiscarea produselor infracțiunii și finanțarea terorismului, Uniunea ar trebui să transpună cerințele acestei convenții în ordinea sa juridică.
- (4) Decizia-cadru 2001/500/JAI a Consiliului ⁽³⁾ stabilește cerințe privind incriminarea spălării banilor. Respectiva decizie-cadru nu este totuși îndeajuns de cuprinzătoare, iar actuala incriminare a spălării banilor nu este suficient de coerentă pentru a combate în mod eficace spălarea banilor în întreaga Uniune, și determină lacune în asigurarea respectării legii și obstacole în calea cooperării dintre autoritățile competente din diferite state membre.

⁽¹⁾ Poziția Parlamentului European din 12 septembrie 2018 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 11 octombrie 2018.

⁽²⁾ Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2015 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului, de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivei 2006/70/CE a Comisiei (JO L 141, 5.6.2015, p. 73).

⁽³⁾ Decizia-cadru 2001/500/JAI a Consiliului din 26 iunie 2001 privind spălarea banilor, identificarea, urmărirea, înghețarea, sechestrarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunii (JO L 182, 5.7.2001, p. 1).

- (5) Definierea activităților infracționale care constituie infracțiuni premise în domeniul spălării banilor ar trebui să fie suficient de uniformă în toate statele membre. Statele membre ar trebui să asigure faptul că toate infracțiunile care se pedepsesc cu închisoarea astfel cum se stabilește în prezenta directivă sunt considerate infracțiuni premise în domeniul spălării banilor. În plus, în măsura în care aplicarea acestor praguri ale pedepselor nu face deja acest lucru, statele membre ar trebui să includă o serie de infracțiuni în cadrul fiecărei categorii de infracțiuni enumerate în prezenta directivă. În acest caz, statele membre ar trebui să poată decide modalitatea de delimitare a seriei de infracțiuni din cadrul fiecărei categorii. În cazul în care o categorie de infracțiuni, cum ar fi terorismul sau infracțiunile împotriva mediului, includ infracțiuni prevăzute în acte juridice ale Uniunii, prezenta directivă ar trebui să facă trimitere la actele juridice respective. Statele membre ar trebui, totuși, să considere orice infracțiune prevăzută în respectivele acte juridice drept constituind o infracțiune premisă de spălare a banilor. Orice tip de participare penală în comiterea unei infracțiuni premise, astfel cum este incriminată în conformitate cu dreptul intern, ar trebui, de asemenea, să fie considerată o activitate infracțională în sensul prezentei directive. În cazurile în care dreptul Uniunii permite statelor membre să prevadă alte sancțiuni decât cele penale, prezenta directivă nu ar trebui să oblige statele membre să clasifice infracțiunile în aceste cazuri ca infracțiuni premise în sensul prezentei directive.
- (6) Utilizarea monedelor virtuale prezintă noi riscuri și provocări din perspectiva combaterii spălării banilor. Statele membre ar trebui să se asigure că aceste riscuri sunt gestionate corespunzător.
- (7) Având în vedere impactul infracțiunilor de spălare a banilor săvârșite de persoane care dețin funcții publice asupra sferei publice și asupra integrității instituțiilor publice, statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a lua în considerare includerea unor pedepse mai severe pentru persoanele care dețin funcții publice în cadrele juridice naționale și în conformitate cu tradițiile lor juridice.
- (8) Infracțiunile fiscale legate de impozitele directe și indirecte ar trebui cuprinse în definiția activității infracționale, în concordanță cu recomandările revizuite ale GAFI. Întrucât diferite infracțiuni fiscale în fiecare stat membru pot constitui o activitate infracțională care se pedepsește cu pedepsele prevăzute în prezenta directivă, este posibil ca definițiile infracțiunilor fiscale să difere în dreptul intern. Cu toate acestea, obiectivul prezentei directive nu este să armonizeze definițiile infracțiunilor fiscale în dreptul intern.
- (9) În cadrul procedurilor penale privind spălarea banilor, statele membre ar trebui să se asiste reciproc cât mai mult și să se asigure că informațiile sunt transmise în timp util și în mod eficace în conformitate cu dreptul intern și cu cadrul juridic existent al Uniunii. Diferențele între definițiile infracțiunilor premise din dreptul intern nu ar trebui să împiedice cooperarea internațională în cadrul procedurilor penale privind spălarea banilor. Cooperarea cu țările terțe ar trebui să fie intensificată, în special prin încurajarea și sprijinirea instituirii unor măsuri și mecanisme eficace de combatere a spălării banilor și prin asigurarea unei mai bune cooperării internaționale în acest domeniu.
- (10) Prezenta directivă nu se aplică spălării banilor care implică bunuri provenite din săvârșirea unor infracțiuni care aduc atingere intereselor financiare ale Uniunii, care face obiectul unor norme specifice, astfel cum se prevede în Directiva (UE) 2017/1371 a Parlamentului European și a Consiliului⁽¹⁾. Acest fapt nu aduce atingere posibilității statelor membre de a transpune prezenta directivă și Directiva (UE) 2017/1371 prin intermediul unui cadru cuprinzător unic la nivel național. În conformitate cu articolul 325 alineatul (2) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), statele membre urmează să adopte aceleași măsuri de combatere a fraudei care aduce atingere intereselor financiare ale Uniunii ca și cele pe care le adoptă pentru a combate fraudă care aduce atingere propriilor lor interese financiare.
- (11) Statele membre ar trebui să asigure faptul că anumite tipuri de activități de spălare a banilor se pedepsesc și atunci când sunt săvârșite de autorul activității infracționale care a generat bunurile respective (autospălare a banilor). În asemenea cazuri, atunci când activitatea de spălare a banilor nu constă doar în simpla posesie sau utilizare de bunuri, ci presupune și transferul, conversia, ascunderea sau disimularea de bunuri și duce la daune mai mari decât cele deja cauzate de activitatea infracțională, de exemplu prin punerea în circulație a bunurilor obținute din activitatea infracțională și, prin aceasta, ascunderea provenienței ilicite a acestora, respectiva activitate de spălare de bani ar trebui să fie pedepsită.

⁽¹⁾ Directiva (UE) 2017/1371 a Parlamentului European și a Consiliului din 5 iulie 2017 privind combaterea fraudelor îndreptate împotriva intereselor financiare ale Uniunii prin mijloace de drept penal (JO L 198, 28.7.2017, p. 29).

- (12) Pentru ca măsurile de drept penal să fie eficace împotriva spălării banilor, o condamnare ar trebui să fie posibilă fără a fi necesar să se stabilească în mod clar care activitate infracțională a generat bunurile sau fără existența unei condamnări prealabile sau simultane pentru activitatea infracțională respectivă, ținând cont totodată de toate circumstanțele și probele relevante. Ar trebui să fie posibil ca statele membre, în conformitate cu sistemele juridice naționale, să asigure acest lucru prin intermediul altor mijloace decât legislația. Urmărirea penală pentru spălarea banilor ar trebui, de asemenea, să nu fie îngreunată de faptul că activitatea infracțională a fost săvârșită într-un alt stat membru sau într-o țară terță, sub rezerva condițiilor stabilite de prezenta directivă.
- (13) Prezenta directivă are ca obiectiv incriminarea spălării banilor atunci când aceasta este săvârșită cu intenție și cunoscând că bunurile au provenit din activitate infracțională. În acest context, prezenta directivă nu are trebui să distingă între situațiile în care bunurile au provenit în mod direct dintr-o activitate infracțională și situațiile în care au provenit în mod indirect dintr-o activitate infracțională, în conformitate cu definiția în sens larg a noțiunii de „produse”, astfel cum este prevăzută în Directiva 2014/42/UE a Parlamentului European și a Consiliului⁽¹⁾. În fiecare caz, atunci când se analizează dacă bunurile provin dintr-o activitate infracțională și dacă persoana respectivă știa acest lucru, ar trebui să fie luate în considerare circumstanțele specifice ale cauzei, precum faptul că valoarea bunurilor este disproporționată în raport cu venitul legal al persoanei acuzate și că activitatea infracțională și achiziționarea bunurilor au avut loc în același interval de timp. Intenția și cunoașterea pot fi deduse din circumstanțe factice obiective. Întrucât prezenta directivă prevede norme minime referitoare la definiția infracțiunilor și pedepselor în materia spălării banilor, statele membre pot adopta sau menține norme de drept penal mai severe în materie. Statele membre ar trebui să poată prevedea, de exemplu, că spălarea banilor săvârșită din imprudență sau din neglijență gravă constituie infracțiune. Trimiterile din prezenta directivă la spălarea banilor săvârșită din neglijență ar trebui înțelese ca atare pentru statele membre care incriminează astfel de comportamente.
- (14) Pentru a împiedica spălarea banilor pe teritoriul Uniunii, statele membre ar trebui să asigure faptul că aceasta este pedepsită cu închisoarea cu durată maximă de cel puțin patru ani. Această obligație nu aduce atingere individualizării și aplicării pedepselor și nici executării hotărârilor în conformitate cu circumstanțele concrete ale fiecărui caz în parte. Statele membre ar trebui să prevadă totodată pedepse sau măsuri suplimentare, cum ar fi amenzi, excluderea temporară sau permanentă de la accesul la fonduri publice, inclusiv la procedurile de achiziții publice, subvenții și concesiuni, interdicții temporare de exercitare a unei activități comerciale sau interdicții temporare de a candida pentru o funcție electivă sau publică. Această obligație nu aduce atingere puterii de apreciere a judecătorului sau a instanței de a stabili dacă aplică sau nu pedepse sau măsuri suplimentare, luând în considerare toate circumstanțele cazului concret.
- (15) Deși nu există o obligație de a majora pedepsele, statele membre ar trebui să se asigure că judecătorul sau instanța are posibilitatea de a lua în considerare circumstanțele agravante stabilite în prezenta directivă cu ocazia condamnării autorilor infracțiunilor. Rămâne la aprecierea judecătorului sau a instanței să stabilească dacă majorează pedeapsa datorită unor circumstanțe agravante specifice, luând în considerare toate faptele cazului concret. Statele membre nu ar trebui să fie obligate să prevadă circumstanțe agravante în cazul în care dreptul intern prevede că infracțiunile stabilite în Decizia-cadru 2008/841/JAI a Consiliului⁽²⁾ sau infracțiunile comise de persoane fizice care acționează ca entități obligate în exercitarea activităților lor profesionale sunt pedepsite ca infracțiuni separate, iar acest lucru poate atrage pedepse mai severe.
- (16) Indisponibilizarea și confiscarea instrumentelor și produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni înlătură stimulentele financiare care motivează comiterea de infracțiuni. Directiva 2014/42/UE stabilește norme minime privind indisponibilizarea și confiscarea instrumentelor și produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni. De asemenea, directiva respectivă prevede raportarea Comisiei către Parlamentul European și Consiliu cu privire la punerea sa în aplicare și de a formula propuneri adecvate, dacă este necesar. Statele membre ar trebui să asigure, ca o cerință minimă, indisponibilizarea și confiscarea instrumentelor și produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni în toate cazurile prevăzute de Directiva 2014/42/UE. Statele membre ar trebui să ia în considerare, de asemenea, prevederea confiscării în toate cazurile în care nu pot fi inițiate sau încheiate proceduri penale, inclusiv în cazurile în care autorul infracțiunii a decedat. Astfel cum au solicitat Parlamentul European și Consiliul în declarația care a însoțit Directiva 2014/42/UE, Comisia va prezenta un raport care analizează fezabilitatea și posibilele beneficii ale introducerii unor norme comune suplimentare privind confiscarea bunurilor care provin din activități de natură infracțională, inclusiv în lipsa unei condamnări a unei/unor anumite persoane pentru aceste activități. Această analiză va lua în considerare diferențele existente între tradițiile juridice și sistemele de drept ale statelor membre.

(1) Directiva 2014/42/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 aprilie 2014 privind înghețarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunilor săvârșite în Uniunea Europeană (JO L 127, 29.4.2014, p. 39).

(2) Decizia-cadru 2008/841/JAI a Consiliului din 24 octombrie 2008 privind lupta împotriva crimei organizate (JO L 300, 11.11.2008, p. 42).

- (17) Având în vedere mobilitatea autorilor și a produselor provenite din săvârșirea unor activități infracționale, precum și complexitatea investigațiilor transfrontaliere necesare pentru combaterea spălării banilor, ar trebui ca toate statele membre să își determine competența pentru a le permite autorităților competente să investigheze și să urmărească penal astfel de activități. Statele membre ar trebui, prin urmare, să se asigure că în competența lor intră situațiile în care o infracțiune este săvârșită prin mijloace de tehnologie a informației și comunicațiilor de pe teritoriul lor, indiferent dacă această tehnologie se află sau nu pe teritoriul lor.
- (18) În temeiul Deciziei-cadru 2009/948/JAI a Consiliului ⁽¹⁾ și al Deciziei 2002/187/JAI a Consiliului ⁽²⁾, autoritățile competente a două sau mai multe state membre care desfășoară proceduri penale concomitente cu privire la aceleași fapte ale aceleiași persoane urmează să desfășoare, cu sprijinul Eurojust, consultări directe între ele, în special pentru a se asigura că toate infracțiunile reglementate de prezenta directivă sunt urmărite penal.
- (19) Pentru a asigura succesul investigațiilor și al urmăririi penale în cazul infracțiunilor de spălare a banilor, persoanele responsabile cu investigarea sau urmărirea penală a acestor infracțiuni ar trebui să aibă posibilitatea de a se servi de instrumente de investigare eficiente, inclusiv cele utilizate la combaterea criminalității organizate sau a altor infracțiuni grave. Astfel, ar trebui să se asigure faptul că sunt disponibile personal suficient și formare specifică, resurse și capacitate tehnologică actualizată. Utilizarea unor astfel de instrumente, în conformitate cu dreptul intern, ar trebui să fie orientată, să țină seama de principiul proporționalității, precum și de natura și gravitatea infracțiunilor investigate și să respecte dreptul la protecția datelor cu caracter personal.
- (20) Prezenta directivă înlocuiește anumite dispoziții ale Deciziei cadru 2001/500/JAI pentru statele membre care au obligații în temeiul prezentei directive.
- (21) Prezenta directivă respectă principiile recunoscute de articolul 2 din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE), respectă drepturile și libertățile fundamentale, precum și principiile recunoscute, în special, de Carta Drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, inclusiv cele stabilite la titlurile II, III, V și VI din aceasta, care includ, printre altele, dreptul la respectarea vieții private și de familie și dreptul la protecția datelor cu caracter personal, principiile legalității și proporționalității infracțiunilor și pedepselor, care includ și cerința privind precizia, claritatea și caracterul previzibil în dreptul penal, prezumția de nevinovăție, precum și drepturile persoanelor suspectate și acuzate de a avea acces la un avocat, dreptul de a nu se autoincrimina și dreptul la un proces echitabil. Prezenta directivă trebuie să fie pusă în aplicare în conformitate cu respectivele drepturi și principii, luând în considerare, în același timp, Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice și alte obligații privind drepturile omului în temeiul dreptului internațional.
- (22) Întrucât obiectivul prezentei directive, și anume aplicarea în toate statele membre a unor sancțiuni penale eficiente, proporționale și cu efect de descurajare în cazul spălării banilor, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre, dar, având în vedere amploarea și efectele prezentei directive, acesta poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din TUE. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestui obiectiv.
- (23) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la TUE și la TFUE, și fără a aduce atingere articolului 4 din protocolul respectiv, Regatul Unit și Irlanda nu participă la adoptarea prezentei directive, aceasta nu este obligatorie pentru statele membre respective și nu li se aplică.
- (24) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei, anexat la TUE și la TFUE, Danemarca nu participă la adoptarea prezentei directive, aceasta nu este obligatorie pentru respectivul stat membru și nu i se aplică. Decizia-cadru 2001/500/JAI continuă să fie obligatorie pentru Danemarca și să i se aplice acesteia,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Obiect și domeniu de aplicare

- (1) Prezenta directivă stabilește norme minime privind definiția infracțiunilor și pedepselor în domeniul spălării banilor.

⁽¹⁾ Decizia-cadru 2009/948/JAI a Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind prevenirea și soluționarea conflictelor referitoare la exercitarea competenței în cadrul procedurilor penale (JO L 328, 15.12.2009, p. 42).

⁽²⁾ Decizia 2002/187/JAI a Consiliului din 28 februarie 2002 de instituire a Eurojust în scopul consolidării luptei împotriva formelor grave de criminalitate (JO L 63, 6.3.2002, p. 1).

(2) Prezenta directivă nu se aplică activităților de spălare a banilor care implică bunuri provenite din săvârșirea unor infracțiuni care aduc atingere intereselor financiare ale Uniunii, care fac obiectul normelor specifice prevăzute în Directiva (UE) 2017/1371.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentei directive se aplică următoarele definiții:

1. „activitate infracțională” înseamnă orice fel de implicare infracțională în săvârșirea oricărei infracțiuni care, în conformitate cu dreptul intern, se pedepsește cu privarea de libertate sau cu o măsură de siguranță privativă de libertate a cărei limită superioară este de cel puțin un an sau, în statele membre în al căror sistem juridic se prevede un prag minim al pedepselor pentru infracțiuni, în săvârșirea oricărei infracțiuni care se pedepsește cu privarea de libertate sau cu o măsură de siguranță privativă de libertate a cărei limită inferioară este de cel puțin șase luni. În orice caz, infracțiunile din cadrul următoarelor categorii sunt considerate activitate infracțională:
 - (a) participarea la un grup infracțional organizat și racketul, inclusiv orice infracțiune prevăzută în Decizia-cadru 2008/841/JAI;
 - (b) terorismul, inclusiv orice infracțiune prevăzută în Directiva (UE) 2017/541 a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾;
 - (c) traficul de persoane și introducerea ilegală de imigranți, inclusiv orice infracțiune prevăzută în Directiva 2011/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁾ și în Decizia-cadru 2002/946/JAI a Consiliului ⁽³⁾;
 - (d) exploatarea sexuală, inclusiv orice infracțiune prevăzută în Directiva 2011/93/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁴⁾;
 - (e) traficul ilicit de stupefiante și de substanțe psihotrope, inclusiv orice infracțiune prevăzută în Decizia-cadru 2004/757/JAI a Consiliului ⁽⁵⁾;
 - (f) traficul ilicit de arme;
 - (g) traficul ilicit de bunuri furate și de alte bunuri;
 - (h) corupția, inclusiv orice infracțiune prevăzută în Convenția privind lupta împotriva corupției care implică funcționari ai Comunităților Europene sau funcționari ai statelor membre ale Uniunii Europene ⁽⁶⁾, precum și în Decizia-cadru 2003/568/JAI a Consiliului ⁽⁷⁾;
 - (i) fraudă, inclusiv orice infracțiune prevăzută în Decizia-cadru 2001/413/JAI a Consiliului ⁽⁸⁾;

⁽¹⁾ Directiva (UE) 2017/541 a Parlamentului European și a Consiliului din 15 martie 2017 privind combaterea terorismului și de înlocuire a Deciziei-cadru 2002/475/JAI a Consiliului și de modificare a Deciziei 2005/671/JAI a Consiliului (JO L 88, 31.3.2017, p. 6).

⁽²⁾ Directiva 2011/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 aprilie 2011 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane și protejarea victimelor acestuia, precum și de înlocuire a Deciziei-cadru 2002/629/JAI a Consiliului (JO L 101, 15.4.2011, p. 1).

⁽³⁾ Decizia-cadru 2002/946/JAI a Consiliului din 28 noiembrie 2002 privind consolidarea cadrului penal pentru a preveni facilitarea intrării, tranzitului și șederii neautorizate (JO L 328, 5.12.2002, p. 1).

⁽⁴⁾ Directiva 2011/93/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind combaterea abuzului sexual asupra copiilor, a exploatării sexuale a copiilor și a pornografiei infantile și de înlocuire a Deciziei-cadru 2004/68/JAI a Consiliului (JO L 335, 17.12.2011, p. 1).

⁽⁵⁾ Decizia-cadru 2004/757/JAI a Consiliului din 25 octombrie 2004 de stabilire a dispozițiilor minime privind elementele constitutive ale infracțiunilor și sancțiunile aplicabile în domeniul traficului ilicit de droguri (JO L 335, 11.11.2004, p. 8).

⁽⁶⁾ Actul Consiliului din 26 mai 1997 de elaborare, în temeiul articolului K.3 alineatul (2) litera (c) din Tratatul privind Uniunea Europeană, a Convenției privind lupta împotriva corupției care implică funcționari ai Comunităților Europene sau funcționari ai statelor membre ale Uniunii Europene (JO C 195, 25.6.1997, p. 1).

⁽⁷⁾ Decizia-cadru 2003/568/JAI a Consiliului din 22 iulie 2003 privind combaterea corupției în sectorul privat (JO L 192, 31.7.2003, p. 54).

⁽⁸⁾ Decizia-cadru 2001/413/JAI a Consiliului din 28 mai 2001 de combatere a fraudei și a falsificării mijloacelor de plată, altele decât numerarul (JO L 149, 2.6.2001, p. 1).

- (j) falsificarea de monedă, inclusiv orice infracțiune prevăzută în Directiva 2014/62/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾;
 - (k) contrafacerea și pirateria de produse;
 - (l) infracțiuni împotriva mediului, inclusiv orice infracțiune prevăzută în Directiva 2008/99/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁾ sau în Directiva 2009/123/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽³⁾;
 - (m) omorul și vătămarea corporală gravă;
 - (n) răpirea, lipsirea de libertate în mod ilegal și luarea de ostatici;
 - (o) jaful sau furtul;
 - (p) contrabanda;
 - (q) infracțiuni fiscale legate de taxele directe și indirecte, astfel cum sunt stabilite în dreptul intern;
 - (r) extorcarea de fonduri;
 - (s) infracțiuni de fals;
 - (t) pirateria;
 - (u) utilizarea abuzivă a informațiilor privilegiate și manipularea pieței, inclusiv orice infracțiune prevăzută în Directiva 2014/57/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁴⁾;
 - (v) criminalitatea informatică, inclusiv orice infracțiune prevăzută în Directiva 2013/40/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁵⁾;
2. „bunuri” înseamnă activele de orice fel, corporale sau necorporale, mobile sau imobile, tangibile sau intangibile, precum și documentele sau instrumentele juridice sub orice formă, inclusiv cele electronice sau digitale, care atestă dreptul de proprietate sau interese în astfel de active;
3. „persoană juridică” înseamnă orice entitate care are personalitate juridică în temeiul dreptului aplicabil, cu excepția statelor sau a organismelor publice care își exercită prerogativele de putere publică și a organizațiilor publice internaționale.

Articolul 3

Infracțiunile de spălare a banilor

- (1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că următoarele fapte, atunci când sunt săvârșite cu intenție, se pedepsesc ca infracțiuni:
- (a) transformarea sau transferul de bunuri, cunoscând că bunurile respective provin dintr-o activitate infracțională, în scopul ascunderii sau disimulării originii ilicite a bunurilor sau al sprijinirii oricărei persoane implicate în comiterea unei astfel de activități în a se sustrage consecințelor legale ale acțiunii persoanei respective;
 - (b) ascunderea sau disimularea adevăratei naturi, origini, situații, înstrăinări, circulații a bunurilor sau a adevăratelor drepturi asupra bunurilor ori a adevăratului proprietar al acestora, cunoscând că bunurile provin dintr-o activitate infracțională;
 - (c) dobândirea, posesia sau utilizarea de bunuri, cunoscând, la data primirii lor, că acestea provin dintr-o activitate infracțională.
- (2) Statele membre pot lua măsurile necesare pentru a se asigura că faptele menționate la alineatul (1) se pedepsesc ca infracțiuni atunci când autorul infracțiunii a suspectat sau ar fi trebuit să știe că bunurile provin dintr-o activitate infracțională.

⁽¹⁾ Directiva 2014/62/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind protecția prin măsuri de drept penal a monedei euro și a altor monede împotriva falsificării și de înlocuire a Deciziei cadru 2000/383/JAI a Consiliului (JO L 151, 21.5.2014, p. 1).

⁽²⁾ Directiva 2008/99/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 noiembrie 2008 privind protecția mediului prin intermediul dreptului penal (JO L 328, 6.12.2008, p. 28).

⁽³⁾ Directiva 2009/123/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 octombrie 2009 de modificare a Directivei 2005/35/CE privind poluarea cauzată de nave și introducerea unor sancțiuni în caz de încălcare (JO L 280, 27.10.2009, p. 52).

⁽⁴⁾ Directiva 2014/57/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 aprilie 2014 privind sancțiunile penale pentru abuzul de piață (directiva privind abuzul de piață) (JO L 173, 12.6.2014, p. 179).

⁽⁵⁾ Directiva 2013/40/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 august 2013 privind atacurile împotriva sistemelor informatice și de înlocuire a Deciziei-cadru 2005/222/JAI a Consiliului (JO L 218, 14.8.2013, p. 8).

- (3) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că:
- (a) o condamnare prealabilă sau simultană pentru activitatea infracțională din care provin bunurile nu este o condiție prealabilă pentru o condamnare pentru infracțiunile menționate la alineatele (1) și (2);
 - (b) o condamnare pentru infracțiunile menționate la alineatele (1) și (2) este posibilă în cazul în care se stabilește că bunurile au provenit dintr-o activitate infracțională, fără a fi necesar să se stabilească toate elementele de fapt sau toate circumstanțele legate de aceea activitate infracțională, inclusiv identitatea autorului;
 - (c) infracțiunile menționate la alineatele (1) și (2) se extind la bunuri provenite din faptele care au avut loc pe teritoriul unui alt stat membru sau al unei țări terțe, atunci când faptele respective ar constitui o activitate infracțională dacă ar fi avut loc pe plan intern.
- (4) În cazul alineatului (3) litera (c) din prezentul articol, statele membre pot, de asemenea, să solicite ca fapta în cauză să constituie o infracțiune în temeiul dreptului intern al celui alt stat membru sau al țării terțe în care a fost comisă fapta, cu excepția cazului în care fapta respectivă reprezintă una dintre infracțiunile menționate la articolul 2 punctul 1 literele (a)-(e) și (h) și astfel cum sunt definite în dreptul aplicabil al Uniunii.
- (5) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că faptele menționate la alineatul (1) literele (a) și (b) se pedepsesc ca infracțiuni atunci când sunt săvârșite de persoane care au comis sau au fost implicate în activitatea infracțională din care au provenit bunurile.

Articolul 4

Complicitatea, instigarea, și tentativa

Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că complicitatea, instigarea și tentativa de a comite o infracțiune menționată la articolul 3 alineatele (1) și (5) se pedepsesc ca infracțiuni.

Articolul 5

Pedepse aplicabile persoanelor fizice

- (1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că infracțiunile menționate la articolele 3 și 4 se pedepsesc cu sancțiuni penale eficace, proporționale și cu efect de descurajare.
- (2) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că infracțiunile menționate la articolul 3 alineatele (1) și (5) se pedepsesc cu închisoare cu durata maximă de cel puțin patru ani.
- (3) Statele membre iau, de asemenea, măsurile necesare pentru a se asigura că persoanelor fizice care au comis infracțiunile menționate la articolele 3 și 4 li se aplică, atunci când este cazul, pedepse sau măsuri suplimentare.

Articolul 6

Circumstanțe agravante

- (1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că, în ceea ce privește infracțiunile menționate la articolul 3 alineatele (1) și (5) și la articolul 4, următoarele circumstanțe sunt considerate circumstanțe agravante:
- (a) infracțiunea a fost săvârșită în cadrul unei organizații criminale în înțelesul Deciziei-cadru 2008/841/JAI; sau
 - (b) autorul infracțiunii este o entitate obligată în înțelesul articolului 2 din Directiva (UE) 2015/849 și a săvârșit infracțiunea în exercitarea activităților sale profesionale.
- (2) Statele membre pot prevedea că, în ceea ce privește infracțiunile menționate la articolul 3 alineatele (1) și (5) și la articolul 4, următoarele circumstanțe sunt considerate circumstanțe agravante:
- (a) bunurile spălate au o valoare considerabilă; sau
 - (b) bunurile spălate provin dintr-una dintre infracțiunile menționate la articolul 2 punctul 1 literele (a)-(e) și (h).

Articolul 7

Răspunderea persoanelor juridice

- (1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că se poate angaja răspunderea persoanelor juridice pentru oricare dintre infracțiunile menționate la articolul 3 alineatele (1) și (5) și la articolul 4, săvârșite în beneficiul lor de către orice persoană care acționează fie individual, fie ca membru al unui organ al persoanei juridice și care deține o poziție de conducere în cadrul acesteia, pe baza oricăruia dintre elementele următoare:
- (a) o împuternicire din partea persoanei juridice respective;

- (b) o prerogativă de a lua decizii în numele persoanei juridice; sau
- (c) o prerogativă de a exercita controlul în cadrul persoanei juridice.

(2) Statele membre iau, de asemenea, măsurile necesare pentru a se asigura că se poate angaja răspunderea persoanelor juridice atunci când lipsa supravegherii sau a controlului din partea unei persoane menționate la alineatul (1) din prezentul articol a făcut posibilă săvârșirea oricăreia dintre infracțiunile menționate la articolul 3 alineatele (1) și (5) și la articolul 4 în beneficiul persoanei juridice respective de către o persoană aflată sub autoritatea sa.

(3) Răspunderea persoanelor juridice în temeiul alineatelor (1) și (2) din prezentul articol nu împiedică inițierea unor proceduri penale împotriva persoanelor fizice care sunt autori, instigatori sau complici la comiterea oricăreia din infracțiunile menționate la articolul 3 alineatele (1) și (5) și la articolul 4.

Articolul 8

Pedepse aplicabile persoanelor juridice

Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că o persoană juridică căreia i s-a angajat răspunderea în temeiul articolului 7 se pedepsește cu pedepse eficace, proporționale și cu efect de descurajare, care includ amenzi penale sau nepenale și pot include și alte sancțiuni, precum:

- (a) excluderea de la dreptul de a beneficia de prestații sau ajutoare de stat;
- (b) excluderea temporară sau permanentă de la accesul la fonduri publice, inclusiv la proceduri de achiziții publice, subvenții și concesiuni;
- (c) interdicția temporară sau permanentă de a exercita activități comerciale;
- (d) plasarea sub control judiciar;
- (e) o hotărâre de dizolvare judiciară;
- (f) închiderea temporară sau permanentă a unităților care au servit la săvârșirea infracțiunii.

Articolul 9

Confiscarea

Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura, după caz, că autoritățile lor competente indisponibilizează sau confiscă, în conformitate cu Directiva 2014/42/UE, produsele provenite din săvârșirea infracțiunilor menționate în prezenta directivă sau instrumentele folosite sau care sunt destinate a fi folosite, sau care contribuie la săvârșirea infracțiunilor astfel cum sunt menționate în prezenta directivă.

Articolul 10

Competența

(1) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a-și stabili competența în privința infracțiunilor menționate la articolele 3 și 4, în următoarele cazuri:

- (a) infracțiunea este săvârșită, în totalitate sau parțial, pe teritoriul său;
- (b) autorul infracțiunii este un resortisant al său.

(2) Un stat membru informează Comisia atunci când decide să își extindă competența asupra infracțiunilor menționate la articolele 3 și 4, care au fost săvârșite în afara teritoriului său, în cazul în care:

- (a) autorul infracțiunii își are reședința obișnuită pe teritoriul său;
- (b) infracțiunea este săvârșită în beneficiul unei persoane juridice având sediul pe teritoriul său.

(3) Atunci când o infracțiune menționată la articolele 3 și 4 intră în competența mai multor state membre și oricare dintre statele membre în cauză poate instrumenta urmărirea penală în mod valabil pe baza aceluiași fapt, statele membre în cauză cooperează pentru a decide care dintre ele îl va urmări penal pe autorul infracțiunii, cu scopul de a centraliza procedurile într-un singur stat membru.

Se iau în considerare următorii factori:

- (a) teritoriul statului membru în care s-a comis infracțiunea;
- (b) cetățenia sau reședința autorului infracțiunii;
- (c) țara de origine a victimei sau a victimelor; și
- (d) teritoriul pe care a fost găsit autorul infracțiunii.

Atunci când este cazul și în conformitate cu articolul 12 din Decizia-cadru 2009/948/JAI, chestiunea este transmisă către Eurojust.

*Articolul 11***Instrumente de investigare**

Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că persoanele, unitățile sau serviciile responsabile de investigarea sau urmărirea penală a infracțiunilor menționate la articolul 3 alineatele (1) și (5) și la articolul 4 au acces la instrumente eficiente de investigare, precum cele utilizate pentru combaterea criminalității organizate sau pentru alte infracțiuni grave.

*Articolul 12***Înlocuirea anumitor dispoziții ale Deciziei-cadru 2001/500/JAI**

Articolul 1 litera (b) și articolul 2 din Decizia cadru 2001/500/JAI sunt înlocuite în privința statelor membre pentru care prezenta directivă este obligatorie, fără a aduce atingere obligațiilor statelor membre respective în privința datei de transpunere a respectivei decizii-cadru în dreptul intern.

În ceea ce privește statele membre pentru care prezenta directivă este obligatorie, trimerile la dispozițiile din Decizia-cadru 2001/500/JAI menționate la primul paragraf se interpretează ca trimeri la prezenta directivă.

*Articolul 13***Transpunere**

(1) Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 3 decembrie 2020. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

Atunci când statele membre adoptă aceste acte, acestea conțin o trimerire la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimerire la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimeri.

(2) Statele membre comunică Comisiei textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

*Articolul 14***Raportare**

În termen de 3 decembrie 2022, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport de evaluare a gradului în care statele membre au luat măsurile necesare pentru a se conforma prezentei directive.

Până la 3 decembrie 2023, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport care evaluează valoarea adăugată a prezentei directive în ceea ce privește combaterea spălării banilor, precum și impactul său asupra drepturilor și libertăților fundamentale. Pe baza acestui raport, Comisia prezintă, dacă este cazul, o propunere legislativă de modificare a prezentei directive. Comisia ține seama de informațiile furnizate de statele membre.

*Articolul 15***Intrare în vigoare**

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

*Articolul 16***Destinatari**

Prezenta directivă se adresează statelor membre în conformitate cu tratatele.

Adoptată la Strasbourg, 23 octombrie 2018.

Pentru Parlamentul European

Președintele

A. TAJANI

Pentru Consiliu

Președintele

K. EDTSTADLER